

Arrest

nr. 157 682 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 3 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2010 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd op 30 september 2010 onontvankelijk verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juni 1999 en zodoende tien jaar in België verblijft, dat er sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, dat deze integratie duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht en dat hij zich steeds op intensieve wijze heeft gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die hem willen helpen en steunen en die hem waarderen als een aangenaam en gedreven persoon, dat hij kosten noch moeite heeft gespaard om zich de Franse taal eigen te maken en dat hij dan ook een niet miskenbare kennis van het Frans heeft opgebouwd, dat er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein als op andere terreinen van het maatschappelijk leven, dat betrokkene werkbereid is en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg asiel aan op 11.06.1999. Op 13.06.2000 werd deze asielprocedure afgesloten met een beslissing 'weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat verzoeker geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd. Deze instructie impliceert duidelijk dat de criteria met betrekking tot integratie en verblijf slechts mochten aangevoerd worden vanaf 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van criterium 2.8A van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot en met 15.12.2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 10.06.2010, dus niet tijdens hoger vernoemde periode.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen om eventueel in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8A van de instructies van 19.07.2009.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft de bewering dat betrokkene nooit in aanraking kwam met het gerecht en een blanco strafregister bezit, kunnen we opmerken dat van alle vreemdelingen wordt verwacht dat zij zich houden aan de Belgische wetgeving.

Wat betreft de bewering dat verzoeker hier reeds tien jaar zou verblijven en dat zodoende niet van hem kan verwacht worden dat hij alles hier de rug toekent en naar zijn land van herkomst terugkeert, kunnen we opmerken dat betrokkene reeds op 13.06.2000 een bevel om het grondgebied te verlaten ontving. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. Het is dus volledig aan betrokkene te wijten dat hij hier tien jaar in de illegaliteit heeft verbleven en hier banden heeft opgebouwd. Deze bewering kan bijgevolg niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.8. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).
 - o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot 'weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 13.06.2000.
 - o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 13.06.2000. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande verzoeker een beslissing heeft genomen tot weigering (onontvankelijk) van het verzoekschrift overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt:

'De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Het feit dat betrokkene sinds juni 1999 en zodoende tien jaar in België verblijft, dat er sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten, dat deze integratie duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend'.

En

'Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen afbreuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8'.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd is om de wettigheid van de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken na te gaan. Dat de strekking en de draagwijdte van artikel 8 EVRM zover gaat dat, naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, artikel 8 eveneens het recht op de eerbiediging van het privéleven beschermt. Dat het begrip "privéleven" onder meer het recht omvat op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Dat deze relaties zelfs van zakelijke recht kunnen zijn. Dit begrip is aldus veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die zich erop beroepen. Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken hier manifest geen rekening mee heeft gehouden en verzoeker zomaar een weigeringsbeslissing (onontvankelijk) heeft overhandigd conform de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met daarenboven een bevel om het grondgebied

te verlaten. Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd onontvankelijk verklaard omdat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom hij geen aanvraag zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister c.q. de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoeker diende in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moest duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij beschikt over een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt derhalve enkel toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om te onderzoeken of de gemachtigde van de minister/staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Verzoeker haalde als buitengewone omstandigheid aan dat hij sinds juni 1999 in België zou verblijven wat voor hem duurzame sociale bindingen heeft teweeggebracht. Verwerende partij heeft de eer te stellen dat de beslissing, waarbij gesteld wordt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, niet als onredelijk beschouwd kan worden.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van duurzame sociale bindingen niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting aangaande de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM geen schending van de motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht aan nu hij niet aantoont dat hij buitengewone omstandigheden heeft aangebracht waaruit blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag in de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen. Het inroepen van artikel 8 van het EVRM volstaat niet om een aanvraag als ontvankelijk te laten bevinden. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geen verbod inhoudt voor verzoeker om terug te keren naar België, waardoor zijn sociale relaties niet onomkeerbaar verbroken zouden worden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC